

**Pro.Peter
Schalk**

Social Analyst,
Professor
History of
religions,
Uppsala
University.
Sweden.

When travelling in Ilankai, I am sooner or later asked by Ilavar and Lankans whether I have met Tiru Veluppillai Prabakaran. Evidently, my status is made dependent on having met him. I tell the truth, I have not met him, but I am not desperate. I have got something else, namely a deep friendship with some members of the Tamil resistance movement. I have through two decades had the privilege of sharing with these members their happiness and sorrow in their Tamil homeland and in exile. Annually, at Maveerarnaal, many members of the resistance movement come together to commemorate the young men and women who have decided to die in battle for attaining Tamil Eelam. I knew some of the fighters who died and I know some of those who may die in the battles to come. I realize that the economic destruction of the Tamil homelands is incalculable. The most important of all Tamil social institutions, the educational system, lies in ruins. The more than 17 000 resistance fighters who died on the battle field gave, however, their lives for establishing peace, not for making war a permanent institution. This is honoured by Tiru Veluppillai Prabakaran. I wish to highlight some passages of his speech at Great Heroes Day on 27th November 1996. He said that the LTTE is not opposed to peace, nor is it opposed to a resolution to the conflict by peaceful means. The peace talks should be held in a congenial environment free from the pressure of military aggression, he said. He mentioned that the LTTE in 1995 called for international mediation. The LTTE's position is that political negotiations should be preceded by creating conditions for de-escalation, withdrawal of troops and normalcy, he added. If we look back from 2004, the LTTE has acted accordingly. In areas controlled by the LTTE like the Vanni, the armed forces of the LTTE have withdrawn and a civil society is coming forth. Law and order prevails. The surplus of production is redistributed among the poor. The international intervention has become true through the facilitation by Norway. The exile Ilattu Tamil community offers its professional competence to develop the Vanni. The LTTE has forwarded a document known as ISGA as a basis for negotiations. In this document, the LTTE does not put the achievement of a separate state on the agenda for negotiations in which case all negotiations are made impossible.

Let me end by referring to a vision by Tiru Veluppillai Prabakaran verbalised on November 27th 1996 about a future Tamil homeland in peace. He says that he wants a condition in which the Tamil people can live with freedom and dignity in their own land and without external coercion determining their own political life. He is implicitly demanding the recognition of the right of self-determination of the Ilavar, a recognition that certainly will open many doors to peace. The international community has already understood the content of this vision and is backing it against extremist forces in the South. May the peace efforts by Tiru Veluppillai Prabakaran and the Tamil resistance movement be successful!

peterschalk@telia.com

The Tamil Resistance Movement on the Road to Peace

ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நிற்கும் தமிழ் இயக்கம் சுமாதானப்பாதையில்

இலங்கையில் நான் பயணித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஈவர்களாலும் சிறீ வங்காவினராலும் பல சமயங்களில் என்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வி, நான் திரு. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைச் சந்தித்துள்ளேனா என்பதே யாரும். ஜயத்திற்கிடமில்லாமல் எனது அந்தஸ்து அவரைச் சந்திப்பதிலேயே தங்கியிருந்தது. நான் அவரைச் சந்திக்கவில்லை என்ற உண்மையைக் கூறி ணேன். ஆனால் அவரைச் சந்திப்பதையிட்டு நம்பிக்கையற்ற நிலையில் நான் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் இதனைவிட நான் வேறு ஒரு பேற்றைப் பெற்றிருந்தேன் என்று சொல்லாம். ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நிற்கும் தமிழ் இயக்கத் தின் உறுப்பினர் சிலரது ஆழமான நட்பைக் கொண்டிருந்தேன்.

இருபது ஆண்டுகளாக அந்த இயக்கத்தின் உறுப்பினர்களை, அவர்களது தாயகத்திலும், இடம் பெயர்ந்து அவர்கள் வாழும் புலத்திலும் சந்தித்து வருகி ணரேன். அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிகளிலும் துயரங்களிலும் பங்குகொள்வதில் ஒருவித தனியுரிமை பெற்றிருக்கின்றேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். தமிழ் முத்தை அடைவதற்கான சமர்களில் தங்களது உயிர்களைத் துறந்த இனம் ஆண்களினதும் பெண்களினதும் நினைவுகளைப் பேணிக் காப்பாற்றி நினைவு விழாவாகக் கொண்டாடப்படும் மாவீரர் நாளன்று தமிழ் இயக்க உறுப்பினர்கள் ஆண்டு தோறும் ஒன்று கூடுகின்றனர். இதுவரை நடந்த சமர்களில் உயிர் துறந்த போராளிகள் சிலரை அறிந்திருந்ததோடு, இனி வரும் சமர்களில் மரணிக்கப் போகும் போராளிகள் சிலரையும் நான் அறிந்து இருக்கின்றேன். தமிழர் தாயகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார அழிவும் சிதைவும் கணிக்க முடியாதது என்பதை நான் உணர்கின்றேன். அப்படிச் சிதைக்கப்பட்ட தமிழர்களது அமைப்புக்களில் மோசமாகப் பாழ்படுத்தப்பட்டிருப்பது அவர்களது கல்வி முறைமையேயாகும். அது படுமோசமாக வீழ்ச்சியற்று அழிவு நிலையில் கிடக்கின்றது. போர்க்களாங்களில் மரணித்த 17,000க்கும் மேற்பட்ட போராளிகள் தமது தாயகத்தில் அமைதியை நிலை நிறுத்தத்தான் தமது இன்னுயிர்களை அர்ப்பணித்தார்களே தவிர நிரந்தரமாகப் போன்ற நிறுவனப்படுத்துவதற்காக வல்ல என்கின்ற உண்மையை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த நிலைப் பாடு திரு. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனால் கொரவிக்கப்பட்டு வருகிறது என்றே நான் சொல்வேன்.

1996ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 27ம் திகதி மாவீரர் தினத்தன்று அவரால் நிகழ்த்தப்பட்ட உரையிலிருந்து சில பகுதிகளை முனைப்புப் படுத்திக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

சுமாதானத்துக்கோ, பின்ககிற்குச் சமாதானமான முறையில் தீர்வொன்றை எட்டுவதற்கோ, தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் எதிரானவர்கள் அல்ல. சுமாதானப் பேச்சுக்கள், இராணுவ ஆக்கிரமிப்பின் அழுத்தத்திலிருந்து விடுபட்ட ஓர் இசை வான ஒத்துணர்வுள்ள சூழ்நிலையிலேயே நடைபெறுவேண்டும் என்று குறிப்பி படிருந்தார். 1995ம் ஆண்டில் தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் சர்வதேச சமுகத்தின் மத்தியஸ்தத்திற்கு அறைகூவல் விடுத்திருந்தார்கள் என்பதையும் அவர் தனது உரையில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். சுமாதான பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறுவ தற்கு முதல் சமூகமான குழுநிலையை உருவாக்குவதற்கு அவசியமானதாக வன்முறைத் தணிப்பு, படையினரை மீன்ப் பெறுதல், சகஜ நிலையை உருவாக்கு

பீற்றர் சால்க்

சமுகஆய்வாளர்,
பேராசிரியர்,
உப்சலா
பல்கலைக்கழகம்,
கவீன்.

தல் போன்றவற்றையே தமிழ்ம் விடுதலைப்புலிகள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

நாங்கள் 2004ம் ஆண்டிலிருந்து பின்னோக்கிப்பார்ப்போ மேயானால், வன்னி போன்ற தமது கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளால் ஆயுதம் தாங்கிய தமது படைகள் மீளப்பெறப்பட்டு, இராணுவ சம்பந்தமில்லாத நாகர்கமான ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டு வருவதை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அப்பகுதிகளில் சட்டமும் ஒழுங்கும் மேலோங்கிச் செல்வாக்குப் பெற்று வருகின்றன. தேவைக்கு அதிகமான உற்பத்திப் பொருட்கள் ஏழை மக்களுக்கு மீள விநியோகிக்கப்படுகின்றன.

நோர்வேயின் உதவியுடன் சர்வதேச சமூகத்தின் தலையிடு இன்று உண்மையாகிக்கொண்டிருக்கிறது. வன்னியை அபிவிருத்தி செய்வதற்குப் புலத்திலுள்ள தமிழ் சமூகம் தனது தொழில் ரீதியான ஆற்றலையும் திறனையும் அளிப்பதற்கு முன்வந்துள்ளது. பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் பினக்கிற்குத் தீர்வு காணபதற்கான அடிப்படையாக ISGA எனக்கருக்கமாக அழைக்கப்படும் இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபைக்கான வரைவுகளைக்கொண்ட ஆவணத்தை தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகள் முன்வைத்துள்ளனர். சமாதான பேச்சுவார்த்தைகளைச் சாத்தியமற்றதாக ஆக்கக் கூடிய தனி நாட்டுக் கோரிக்கை, பேச்சு வார்த்தைகளுக்கான அவர்களது நிகழ்ச்சி நிரலில் தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளால் சேர்க்கப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் அமைதியான ஒரு தமிழர் தாயகத்தைப் பற்றிய கூற்றை குறிப்பிட்டுவிட்டு எனது இந்தக் கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகின்றேன்.

வெளியாளின் வல்லந்தப்படுத்தலும் நெருக்குதலும் இல்லாமல் தமிழ் மக்கள் தமது சொந்த அரசியல் வாழ்க்கையைத் தாழே நிர்ணயித்து சுதந்திரத்துடனும் கௌரவத்துடனும் வாழுவதற்கான நிலையை வேண்டி நிற்பதாகவே அவர்கூறுகிறார். ஈழவரது சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் படியான வேண்டுகோளையே அவரது கோரிக்கை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவ்வங்கீராம் நிச்சயமாகச் சமாதானத்திற்கான பல கதவுகளைத் திறந்துவிடும்.

சர்வதேச சமூகம் இந்தத் தரிசனத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஏற்கெனவே சரிவரப் புரிந்துகொண்டிருப்பதுடன், தெற்கிலுள்ள தீவிரவாத சக்திகளுக்கும் எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்து இதனை ஆதரிக்கின்றது. திரு.பிரபாகரனால் மேற்கொள்ளப்படும் சமாதான முயற்சிகளும் தமிழருக்கு எதிரான செயற்பாடுகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் அவரது இயக்கமும் வெற்றிபெற வாழ்த்துகின்றேன்.